

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE VIDA

Cançó de tots els pobles (Salm 66)

Amb el Salm 144 ens preguntàvem si era possible l'amor total. Amb el salm convidàvem «tot ésser vivent» a beneir el Senyor. Ara amb el Salm 66 convidem tots els pobles a unir-se en una mateixa lloança:

«Que et lloïn les nacions, Déu nostre, que et lloïn tots els pobles alhora!»

Donem així un pas més en la invitació a cantar, alhora que avancem en el camí de l'amor, cada vegada més obert i concret.

Els éssers vivents, les criatures, lloem Déu creador seguint les lleis de la natura: és la seva forma d'«obeir» i, en fer-ho, produeixen una bella harmonia. Però la gent, nosaltres, lloem Déu mitjançant una oració o un cant, que ha de néixer de la nostra voluntat lliure. En principi aquest acte de lloança també dóna lloc a una bella harmonia, que es pot expressar, com és el cas, en un salm o moltes altres manifestacions de l'art.

Resem freqüentment aquest salm, però potser no ens parem a pensar el que realment significa. Ens hem de preguntar si aquesta crida a tots els pobles a unir les seves veus en un sol cant de lloança té sentit i si creiem de veritat que hem o podem fer-la.

El dubte pot venir de diversos fronts. Uns poden pensar que no es pot convidar tots els pobles de la terra a lloar un Déu, que és el del Poble d'Is-

rael, i que els cristians identifiquem amb el Pare de Jesucrist i Pare nostre: cada poble, diran, té el seu déu... Altres ens convidaran a mirar el que està passant entre els pobles: com s'observen moviments de tancament en societats, cultures, nacions i grups a causa de la por, sia per la por a perdre la identitat, sia per temor a veure disminuït el propi benestar. Aquesta tancament faria impossible o fals resar aquest salm.

Però volem cantar aquest salm, conscientment i de cor.

Avui els pobles de la terra estan molt presents en les nostres vides, sigui quina sigui la postura que adoptem davant seu. La globalització és un fet inqüestionable; els intercanvis culturals, les comunicacions via electrònica i el turisme semblen suprimir les distàncies. Però, sobretot, voldríem entonar aquest salm a la vista de la gran massa de gent immigrada i amb la mirada posada en aquells que, fugint de la guerra, busquen entre nosaltres refugi.

Certament aquest salm arrenca amb el desig de la comunitat que Déu il·lumini el seu rostre sobre el Poble:

«Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada. La terra coneixerà els teus designis i tots els pobles veuran la salvació. Que et lloïn les nacions ...»

El rostre il·luminat de Déu és Jesucrist. En aquest temps de Pasqua el contemplem resplendent. I aquesta contemplació, sostinguda per la fe, genera entre nosaltres una comunitat, un Poble Nou, que està cridat a convertir-se en mirall, on es reflecteix aquesta llum. Un dels raigs d'aquest reflex es transforma en paraules i diu:

«Que s'alegrin els pobles...»

També ressona en l'Església durant aquests dies aquell text de l'Apocalipsi, que descriu l'escena celeste: «I vaig veure una multitud tan gran de totes les nacions, races, pobles i llengües, davant l'Anyell ...» (Ap 7,9). Una multitud, diria sant Agustí, que canta el càntic nou, de l'home nou, del nou amor.

Aquesta és la nostra Església, el Poble amb vocació universal, en la qual no hi caben distàncies ni murs, perquè d'infinites veus arriba a fer un sol cant. També amb un immigrant o un refugiat hem de cantar lloant Déu...

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Com un testament

Havíem coincidit en activitats de pastoral juvenil. Ell era molt jove. Hem mantingut l'amistat i quan ens trobem, de tant en tant —no gaire sovint, però— ens posem al dia dels respectius itineraris personals. Es dedica a la gestió i direcció empresarial, està casat i té fills en edat universitària.

Els seus pares, ja grans, viuen en una altra ciutat i sovint surten en les nostres converses. La darrera vegada que vàrem parlar m'explicava que havia estat amb els pares aquesta Setmana Santa. El seu pare, prop dels noranta anys, amb una salut fe-

ble, va declinant, per bé que manté una lucidesa acceptable. El fill, impactat per la situació quan el visita, procura mantenir-hi converses breus en un intent d'establir, com diu ell, «un diàleg en el que ens reconeixem». El dia de Dissabte Sant, mentre l'ajudava a dinar, li va preguntar si li agradava el que menjava, si en volia més. Veient que responia les preguntes, continuà la conversa: «Pare, com et sents? Què et preocupa?». La resposta pausada però immediata fou: «Anar fent, veure-us». Nova pregunta: «Què és el que valores més?» Sense dubtar gens, li respongué: «La com-

panyia». «La Companyia de Jesús?», li preguntà el fill, intentant introduir un moment d'humor donada la proximitat del pare i de la família amb els jesuïtes. El pare el mirà i, amb un inici de somriure, respongué: «I la de Josep i la de Maria... També la de la vostra mare.»

Acabada l'estada a casa dels pares, en el moment del comiat, abans de l'abraçada, el pare li digué: «Porta't bé, sigues bon noi, segueix Jesús i prega... T'estimo molt!» Quantes vegades el pare li havia fet aquestes recomanacions, des de ben jove.

En el viatge de retorn, el fill se sentia confortat, encara que potser seria la darrera conversa. Aquesta vegada les paraules escoltades, encara que conegudes, tenien aire de testament. Pregà Déu pel pare i la mare amb agraïment, per tot el bé rebut, una pregaria d'acció de gràcies i de compromís fidel.

«El primer manament que va acompanyat d'una promesa és aquest: Honra el pare i la mare; així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra» (Ef 6,2-3).

ECO DE LA PALABRA

CANTOS DE VIDA

Canción de todos los pueblos

(Salmo 66)

De la mano del Salmo 144 nos preguntábamos si era posible el amor total. Con él invitábamos «a todo ser viviente» a bendecir al Señor. Ahora con el Salmo 66 llamamos a todos los pueblos a unirse en una misma alabanza:

«Oh Dios, que te alaben todos los pueblos, que todos los pueblos te alaben.»

Damos así un paso más en la invitación a cantar, al tiempo que avanzamos en el camino del amor, cada vez más abierto y concreto.

Los seres vivientes, las criaturas, alaban a Dios creador con sólo seguir las leyes de la naturaleza: es su forma de «obedecer» y, al hacerlo, producen una bella armonía. Pero las gentes, nosotros, alabamos a Dios mediante una oración o un canto, que ha de nacer de nuestra voluntad libre. En principio este acto de alabanza también da lugar a una bella armonía, que se puede expresar, como es el caso, en un salmo u otras muchas manifestaciones del arte.

Rezamos frecuentemente este salmo, pero quizá no nos paramos a pensar lo que realmente significa. Nos hemos de preguntar si esta llamada a todos los pueblos a unir sus voces en un solo canto de alabanza tiene sentido y si creemos de verdad que debemos o podemos hacerla.

La duda puede venir de diversos frentes. Unos pueden pensar que no se puede invitar a todos los pueblos de la tierra a alabar a un Dios, que es el del Pueblo de Israel, y que los cristianos identificamos con el Padre de Jesucristo y Padre nuestro: cada pueblo, dirán, tiene su dios... Otros nos invitarán a mirar lo que está pasando entre los pueblos: cómo se observan movimientos de cerrazón en sociedades, culturas, naciones y grupos a causa del miedo, sea por el miedo a perder la identidad, sea por temor a ver disminuido el propio bienestar. Esta cerrazón haría imposible o falso rezar este salmo.

Pero queremos cantar este salmo, conscientemente y de corazón.

Hoy los pueblos de la tierra están muy presentes en nuestras vidas, sea cual sea la postura que adoptemos ante ellos. La globalización es un hecho incuestionable; los intercambios culturales, las comunicaciones vía electrónica y el turismo parecen suprimir las distancias. Pero, sobre todo, quisiéramos entonar este salmo a la vista de la gran masa de gente inmigrada y con la mirada puesta en aquellos que, huyendo de la guerra, buscan entre nosotros refugio.

Ciertamente este salmo arranca con el deseo de la comunidad de que Dios ilumine su rostro sobre el Pueblo:

«Que Dios tenga piedad y nos bendiga, ilumine su rostro sobre nosotros; conozca la tierra sus caminos, todos los pueblos tu salvación. Oh Dios, que te alaben los pueblos...»

El rostro iluminado de Dios es Jesucristo. En este tiempo de Pascua lo contemplamos resplandeciente. Y esa contemplación, sostenida por la fe, genera entre nosotros una comunidad, un Pueblo Nuevo, que está llamado a convertirse en espejo, donde se refleja esa luz. Uno de los rayos de este reflejo se transforma en palabras y dice:

«Que canten de alegría las naciones...»

También resuena en la Iglesia durante estos días aquel texto del Apocalipsis, que describe la escena celeste: «Y vi una muchedumbre inmensa de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas, delante del Cordero...» (Ap 7, 9). Una multitud, diría san Agustín, que canta el cántico nuevo, del hombre nuevo, del nuevo amor.

Ésta es nuestra Iglesia, el Pueblo con vocación universal, en la que no caben distancias ni muros, porque de infinitas voces llega a hacer un solo canto. También con un inmigrante o un refugiado hemos de cantar alabando a Dios...

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Sortida arxiprestal de Sant Feliu

Va tenir lloc dissabte 9 d'abril, amb to de pelegrinatge en l'Any Jubilar. 5 autocars i unes 250 persones van aplegar-se al Santuari de Misericòrdia, a Reus. A l'exterior del temple es va realitzar la cerimònia litúrgica pertinent i l'entrada processional per la Porta Santa, omplint de significat la celebració jubilar de la Misericòrdia. A continuació, a l'interior, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia, concelebrada per tots els preveres de l'arxiprestat. Al moment de les ofrenes, es van presentar a l'altar una espelma encesa per cada parròquia de l'arxiprestat, per significar l'oferiment de la vida de cada comunitat cristiana.

Abans del dinar de germanor també va haver temps per fer una mica de turisme i conèixer l'església prioral de Reus. Els participants a aquest pelegrinatge van valorar-lo molt positivament.

50 anys del CPM

Els Centres de Preparació al Matrimoni, més conegut com a CPM, han celebrat els seus 50 anys de vida a Catalunya i a tota Espanya el cap de setmana del 16 i 17 d'abril, a la residència Martí Codolar de Barcelona, amb participants de tot l'Estat. Aquest moviment concentra la seva acció pastoral en dos aspectes: els equips de matrimonis, amb un consiliari, que aprofundeixen i celebren la fe, creixen en la seva vivència matrimonial i personal, etc.; i el treball amb els promesos, caracteritzat per l'aco-

lliment incondicional i el diàleg, com a eina d'acompanyament en el creixement del seu amor i la seva fe. El congrés d'aniversari del CPM, amb el títol «Quin futur té el matrimoni?» va coincidir amb la sortida a la llum de l'Exhortació Apostòlica del papa Francesc *Amoris laetitia*, que va ser presentada amb una ponència de Mn. Gaspar Mora, consiliari del CPM. El bisbe Agustí Cortés, responsable de l'àmbit de la Pastoral Familiar a la Tarraconense, s'hi va fer present al congrés, amb la intervenció inaugural.

Reunions periòdiques de Vida Creixent

Amb l'objectiu d'aprofundir la coneixença entre els membres i simpatitzants d'aquest moviment i per tal de consensuar les línies a seguir en cada grup parroquial, el moviment Vida Creixent realitza unes reunions cada dos mesos a la Casa de l'Església, el segon dimarts de mes, a les 17 h. L'última reunió va ser el 8 de març i la propera tindrà lloc el 10 de maig. Són convidats els participants als grups de Vida Creixent a les parròquies de la diòcesi.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Els signes del Jubileu

He desitjat que el signe de la Porta Santa sigui present en cada Església particular, perquè el Jubileu de la Misericòrdia pugui ser una experiència compartida per tothom.

La misericòrdia i el perdó no han de quedar reduïts a paraules boniques, sinó que s'han de fer realitat en la vida quotidiana. Estimar i perdonar són el signe concret i visible que la fe ha transformat els nostres cors i ens permet expressar en nosaltres la mateixa vida de Déu.

Aquest gran signe de la vida cristiana es transforma després en

tants altres signes que són característics del Jubileu. Penso en tots els qui travessaran una de les portes santes, que aquest any són veritables portes de la misericòrdia. La porta ens indica Jesús mateix que ha dit: «Jo sóc la porta: els qui entrin per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges» (Jn 10,9). Travessar la Porta Santa és el signe de la nostra confiança en el Senyor Jesús que no ha vingut per jutjar, sinó per salvar (cf. Jn 12, 47).

Un signe important del Jubileu és també la confessió. Acostar-

se al sagrament mitjançant el qual ens reconciliem amb Déu és tenir una experiència directa de la seva misericòrdia. És trobar el Pare que perdona: Déu ho perdona tot. Déu ens comprèn, fins i tot també en les nostres limitacions, ens comprèn també en les nostres contradiccions. No sols això, ell amb el seu amor ens diu que quan reconeixem els nostres pecats encara el tenim més a prop nostre i ens anima a mirar endavant.

(Dimecres, 16 de desembre de 2015.)

Fes-ho i viuràs!

La celebració diocesana de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions es va concentrar en la vetlla organitzada per les dele-

gacions de Joventut, Vocacions i Vida Consagrada a la cripta de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat, dissabte 16 d'abril.

Els organitzadors van fer aquesta valoració: «La vetllada ha estat una fita més en aquest camí que anem recorrent com a Església diocesana, de submergir-nos en la cultura vocacional, o sigui, esdevenir una Església que escolta a Déu per a respondre fent la seva voluntat. També hem volgut que fos una crida a descobrir com la vida, des del servei i des de l'amor, és un lloc preferit per Déu en aquest binomi crida-resposta. Volem acompanyar els preveres i diaques, les famílies, els agents de pastoral, els adolescents i joves en el creixement d'aquesta cultura vocacional.»

Formació del clergat a Vilafranca del Penedès

Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf

Va tenir lloc diumenge 17 d'abril a Les Cabanyes, poble natal del venerable Dr. Josep Torras i Bages, recordant el centenari de la seva mort. A les 18 h, a l'esplanada de l'antiga església, es van aplegar unes 350 persones dels quatre arxiprestats de la Vicaria, en una eucaristia presidida pel bisbe Agustí i celebrada per nombrosos preveres. Durant la missa es van llegir un resum de les aportacions de les parròquies al Pla Pastoral engegat enguany i es van realitzar les diverses ofrenes dels arxiprestats. Per acabar, un refrigèri de germanor va permetre de confraternitzar entre les diverses comunitats cristianes del territori.

El mes d'abril la reunió formativa dels preveres i diaques es va realitzar a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, de manera conjunta per a les dues vicaries.

El ponent va ser el professor de literatura medieval de la Universitat de Barcelona, Sr. Albert Soler Llopart, que va presentar la figura de Ramon Llull, identificant el que va ser el beat (un laic, un home del seu temps, un autodidacte i un home realista i prudent) i el que no va ser (un frare, un contemporani, un mestre universitari, un foll).

AGENDA

► **Reunió dels bisbes de la Tarraconense.** La propera cita, de les que fan regularment cada trimestre, tindrà lloc al Santuari de Loreto (Tarragona) els propers 5 i 6 de maig.

► **Secretariat Interdiocesà de Santuaris.** El dimarts 3 de maig, a les 12.30 h, a la Casa de l'Església, amb el bisbe Agustí, que és l'encarregat d'aquest àmbit pastoral de la Tarraconense.

► **Escola de pregària dels GOA.** Dimecres 18 de maig, a les 18 h, conferència del P. Joaquim Petit, LC, sobre «El nom de Déu és Misericòrdia», i eucaristia. A la Llar Verge de Gràcia (carrer de les Carolines 16, de Barcelona). Més informació: t. 932 181 005, grupsdoracio@gmail.com, www.oracio.org

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. ■ Dimarts [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la Santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dimecres [Fets 17,15-22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ Dijous [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304) a Tessalònica.

6. □ Divendres [Fets 18,9-18 / Sl 46 / Jo 16,20-23a]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

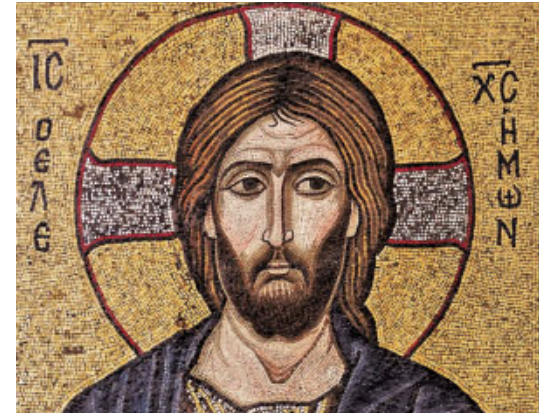
7. □ Dissabte [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. St. Sixt i St. Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de St. Esteve d'Hongria (s. xxi); sant Benet II, papa.

8. □ Diumenge vinent, l'Ascensió del Senyor (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / He 9,24-28;10,19-23 / Lc 24,46-53]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més de les altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc.; Aparició de l'arcàngel Sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, religiós caputxí; beat Lluís Rabatà, prevere carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), religiosa fundadora de les Franciscanes dels Sagrats Cors.

Diuenge VI de Pasqua

COMENTARI

Qui m'estima, farà cas del que jo dic

Pantocràtor, mosaic bizantí (s. XI),
Bode Museum, Berlín (Alemanya)

Davant la desavinença i discussió seriosa de Pau i Bernabé amb els germans d'Antioquia, què es pot fer? Que Pau i Bernabé amb alguns més pugïn a Jerusalem per tractar la qüestió amb els Apòstols i preveres de la Comunitat mare, on s'aclarirà que alguns dels nostres havien vingut sense la nostra autorització perturbant-vos amb la seva opinió.

Basat en què Déu testimonia a favor dels gentils donant-los l'Esperit igual que als jueus, Pere amb autoritat decideix: *L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que les indispensables, per exigències de comunió eclesial amb l'Església mare.*

El profeta-vident havia vist *el cel nou i terra nova* (v. 1s) on tot és radicalment nou. Ara l'àngel li ensenya la ciutat santa de Jerusalem, custodiada per muralla alta amb 12 portes —les 12 tribus d'Israel— i reposant sobre el fonament dels Dotze Apòstols de l'Anyell: símbol de l'Església.

Entre el relat del Sant Sopar i el començament de la Passió l'evangelista Jn presenta diversos ensenyaments de Jesús emmarcats dins un clima plenament pasqual.

El llarg discurs de Jesús segueix el model dels «discursos de comiat» d'A.T. on el protagonista, abans de morir, congrega els seus per les darreres recomanacions.

Senyor, per què et vols manifestar a nosaltres però no al món?, li ha preguntat Judes. La Revelació suposa diàleg que funciona quan Déu troba en l'home una escolta obedient.

Qui m'estima farà cas del que Jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Perquè «creure en Déu» i «estimar Déu» reclamen la certificació del fer cas del que Jesús diu.

El missatge ja l'ha predicat *Jesús mentre era amb nosaltres: ara l'Esperit Sant, el Defensor (=Paràclit) que enviarà el Pare en nom meu, us farà recordar i entendre tot el que us he dit, garantint així la fidelitat a l'únic Evangeli.*

Us deixo la pau; us dono la meua pau: més que un bon desig Jesús expressa la donació efectiva del suprem do de la pau bíblica que és resultat de tot el que fa feliç una persona.

Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare tornant a l'origen trinitari de l'Encarnació amb la missió salvadora acomplerta. El Pare és més que jo en el sentit què sempre l'Enviant és més que l'Enviat.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles

(He 15,1-2.22-29)

En aquellos días, algunos que vinieron de Judea enseñaban a los hermanos: «Si no os circumcidáis según el rito de Moisés, no podéis salvaros.»

Después de un altercado y discusión no pequeña de Pablo y Bernabé contra ellos, se decidió que Pablo y Bernabé y algunos otros de entre ellos fueran a Jerusalén para tratar esta cuestión con los apóstoles y los presbíteros.

Entonces los apóstoles y los presbíteros, con toda la Iglesia, decidieron elegir a algunos de entre ellos y enviarlos a Antioquia con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas Barsabás y a Silas, hombres eminentes entre los hermanos.

Por medio de ellos les mandaron esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros, vuestros hermanos, a los hermanos de Antioquia, Siria y Cilicia procedentes del paganismo. Nos hemos enterado de que algunos de los nuestros, sin nuestro mandato, os han inquietado y alarmado con sus palabras. Hemos decidido de común acuerdo elegir unos delegados y enviarlos a vosotros, con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado sus vidas por el nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os enviamos a Judas y a Silas, que os dirán lo mismo de palabra. Porque el Espíritu Santo y nosotros hemos decidido no poner ninguna carga más que estas imprescindibles: abstenerse de la fornicación, de comer sangre y carne sacrificada a los ídolos o de animales ahogados. Haréis bien en guardaros de estas cosas. Adiós.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / Riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis

(Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu sobre un monte grande y alto, y me mostró la ciudad santa. Jerusalén, que bajaba del cielo de junto a Dios con la gloria misma de Dios: su esplendor era como el de una piedra preciosísima, como el jaspe cristalino. Tenía un muro grande y alto con doce puertas; sobre las puertas, doce ángeles y nombres escritos, los de las doce tribus de Israel. Al oriente, tres puertas; al norte, tres puertas; al mediodía, tres puertas; al occidente, tres puertas. El muro de la ciudad tenía doce fundamentos, y sobre ellos doce nombres, los de los doce apóstoles del cordero. No vi en ella ningún templo, porque su templo es el Señor, Dios todopoderoso, y el cordero. La ciudad no tiene necesidad de sol ni de luna que la iluminen, porque la gloria de Dios la ilumina, y su lámpara es el cordero.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi doctrina, mi Padre lo amará y mi Padre y yo vendremos a él y viviremos en él. El que no me ama no guarda mi doctrina; y la doctrina que escucháis no es mía, sino del Padre que me ha enviado». «Os he dicho estas cosas estando con vosotros; pero el defensor, el Espíritu Santo, el que el Padre enviará en mi nombre, él os lo enseñará todo y os recordará todo lo que os he dicho». «La paz os dejo, mi paz os doy; no como el mundo la da, os la doy yo. No estáis angustiados ni tengáis miedo. Ya sabéis lo que os he dicho: Me voy, pero volveré a estar con vosotros. Si me amáis, os alegraréis de que me vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes que suceda, para que cuando suceda creáis.»